

Hi ha pedra que clavà arrels enmig la terra
coberta de verda heura i alzinars de tronc gruixut,
que en altre temps serviren de refugi en temps de guerra
al vianant que passava cansat i esmaïerdut.

Estava jo un dia, contamplant la cinglera
dessota d'unes penyes que a les Blames hi ha,
quan vingueren a ma pensa, rondalles d'anys enrera
i que si m'escoltéssiu, ara us vaig a contar:

"Quan temps era temps, vivia per aquestes contrades
un gegant fer i terrible que ho espantava tot,
devorava pastors, ovelles i totes les ramades,
dels monstres que hi havia, sens dubte era el pitjor.

La gent tota esverada deia que era el maligne
i en veure's impotent, aixecà els seus ulls al cel:
'Oh Déu dels nostres pares, feu que del cel vingue
aviat a defensar-nos l'arcàngel sant Miquel'.

I Déu, bondadós, s'apiadà d'aquesta gent senzilla
que del mas a l'ermita anava sens parar.

A la masia treballant, per guanyar-se la vida
i a l'ermita, humil, per al seu Déu orregar.

Em

Embolcallat d'espessa boira, sortí de la muntanya
un udol terrible, infernal i esfereïdor
seguit d'un estrany tuf que a ningú no enganya
i la gent, esmaïerdua, pressagiava el pitjor.

Es congriaren glops de boira amb estranya figura
formant un núvol negre, terrible i fimbrejant
es capgirava i retorçava, cargolant-se amb bravura
i amb deliri terrible l'espai fujetejant.

Posant una petjada al final del llarg del cingle
que fins al Far s'enfila amb inacabable greny
i l'altre al Boixer altívol, digué: 'Que vingue
aquell que dels dos cregui que tingui més seny'.

I agafant l'espasa, amb foc d'infern trempada,
amb braç ferm i altívol, al vent la féu brunzir
deixant-la caure al cingle, i sols d'una vegada
caigué sobre la penya i el cingle mignartí.

L'espasa, en colnir amb la penya forta i nua
encengué una foguera semblant a un feréstec llamp
i el dimoni content, brandant la llarga cua
esclatà una rialla contenta i triomfant.

El llamp amb tota fúria encengué pedres i boscos
i un tuf de foc i sofre la vall tota emplenà
i les masies, amb el quintà i els camps a trossos;
semblava que del món, la fi hagués arribat ja.